

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.21.304/2016/4. szám

A Szegedi Ítéltábla a Dr. Kása Nikoletta ügyvéd által képviselt **I.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos I. rendű és **II.rendű felperes neve (címe)** szám alatti lakos II. rendű felpereseknek – a dr. Moldován András ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen közjegyzői okirat érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. december 9. napján kelt 10.P.20.998/2015/7. számú ítélete ellen a felperesek részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az elsőfokú bíróság ítéletét **részben megváltoztatja** és az I. és II. rendű felperesek által egyetemlegesen fizetendő le nem rótt elsőfokú eljárási illeték összegét 33.400,- (Harmincháromezer-négyszáz) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. és II. rendű felpereseket, 15 nap alatt egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 60.000,- (Hatvanezer) forint másodfokú eljárási költséget, és az államnak – külön felhívásra – 44.600,- (Negyvennégyezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A felperesek kérésére az alperes 2010. június 14-én közjegyzői okiratba foglalta egyoldalú kötelezettségvállaló, tartozáselismerő nyilatkozatukat, melyben mint zálogkötelezettek (adósok) kijelentették, hogy **(település neve)**-n 2010. június 14-én jelzálogkölcsön szerződést kötöttek a ... Bank Zrt. hitelező jogosulttal. A 2. pont szerint az adósok Újrakezdés Hitel elnevezésű kölcsön folyósítása iránt kérelmet nyújtottak be a bankhoz. A kölcsön célja a kölcsön igénylőlapján meghatározott, bankkal szemben fennálló kölcsönszerződésből eredő teljes tartozás, valamint a bank felé fennálló egyéb tartozások kiegyenlítése. Tartalmazza azt is, hogy az adósok kérelmezték átmeneti fizetési nehézségeikre tekintettel a Standard Újrakezdési Hitelre vonatkozóan megállapított törlesztőrészlet ideiglenes csökkentését. A bank a szerződésben meghatározott feltételekkel engedélyezte, hogy az első kamatperiódusban csökkentett mértékű törlesztőrészletet fizessenek. Erre tekintettel megállapodtak abban, hogy az adósokat forint pénznemben terhelő törlesztőrészleteket ideiglenesen csökkentik kizárólag az első kamatperiódus időtartamára a szerződés II/b) pontjában foglaltaknak megfelelően. A szerződés II/a) pontjában meghatározták a kölcsön standard kondícióit, míg II/b) pontjában a bank által engedélyezett csökkentett törlesztőrészlet került rögzítésre. Az okirat tartalmazta a szerződés tárgyát, a kölcsön kondícióit, a hiteldíjat, a kölcsön folyósítására, törlesztésére, biztosítékaira, a szerződés felmondására és egyebekre vonatkozó rendelkezéseket, köztük VIII.7. pontjában a kockázatfeltáró nyilatkozatot. Eszerint az adósok kijelentik, hogy a szerződéssel kapcsolatos tájékoztatást a szükséges és elégséges mértékben a banktól megkapták, tisztában vannak az ügylet esetleges kockázataival, így különösen azzal, hogy az adott deviza forinttal szembeni árfolyamalakulása a kölcsön forintban történő visszafizetésének terheit egyaránt

növelheti és csökkentheti. Kijelentik továbbá, hogy az esetleges árfolyamingadozást is figyelembe véve képesek fizetési kötelezettségeik maradéktalan és pontos teljesítésére.

Az okirat záró rendelkezései között szerepel a szerződő felek megállapodása abban, hogy a „közjegyzői okiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállalás alapján mindenkor az adós terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás tekintetében, az adósnak a hitelezőnél vezetett számlái és a hitelező vonatkozó bizonylatai alapján készített, közjegyzői okiratba foglalt közjegyzői ténytanúsítványt elfogadja a kölcsönszerződés alapján az adós terhére fennálló kölcsön- és járuléktartozás közokirati tanúsításaként”. Alávetették magukat annak, hogy „a kölcsönszerződés alapján a terhükre fennálló kölcsön- és egyéb járuléktartozás mértékét, esetleges végrehajtási eljárás kezdeményezése esetére is, a hitelező felkérésére a fenti módon közjegyző tanúsítsa”. Az okirat tartalmazta, hogy az alperes tájékoztatta az ügyfeleket a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. 23/C. §-ában foglaltakról. Végül az alperes rögzítette, hogy miután meggyőződött az ügyfelek ügyleti képességeiről és jogosultságáról, valódi szándékáról, valamint tájékoztatta őket a jogügylet lényegéről és jogi következményeiről, az okiratot elkészítette, az ügyfelek előtt felolvasta, tartalmára nézve megmagyarázta, akik kijelentették, hogy az okirat tartalma mind valóságos ügyleti akaratuknak, mind a jognyilatkozataiknak mindenben megfelel, ezért azt előtte saját kezűleg jóváhagyóan aláírják.

A felperesek 2014. október 27-én írásban közölték az alperessel, tartozásukat azt megelőzően ismerték el, hogy a kölcsönszerződés érvényesen létrejött volna. Álláspontjuk az volt, az alperesnek a jogügyletben való közreműködést meg kellett volna tagadnia. Kifejtették, a közjegyzői okirat az 1991. évi XLI. tv. (Ktv.) 131. § (1) bekezdése alapján nem tekinthető közokiratnak. Részletezték álláspontjukat a kölcsönszerződés egyes szerződési feltételei tisztességtelenségére vonatkozóan.

A felperesek módosított keresetükben 56.932,- forint vagyoni kár és késedelmi kamatai, valamint 500.000,- forint nemvagyoni kár megtérítésére kérték kötelezni az alperest. Hivatkozásuk szerint eljárása során elmulasztotta a Ktv. 120. § és 121. §-ban foglalt kötelezettségét, nem győződött meg a felek ügyleti képességéről és jogosultságáról, valódi szándékáról, nem tájékoztatta őket a jogügylet lényegéről és jogi következményeiről. Nemvagyoni kárigényük alapja a közjegyzőbe vetett közbizalom súlyos sérelme. Véleményük szerint az ügyfél és a közjegyző között nem a Ptk. szerinti megbízási szerződés jön létre, hanem közjogi jellegű jogviszony keletkezik. A közjegyző feladata, hogy eleget tegyen a Ktv. 5. §-ában írt közreműködési (szolgáltatási) kötelezettségének. Az alperes viszont azáltal, hogy nem tájékoztatta őket megfelelően az általa hitelesített közokirat tartalmáról és olyan tényeket is közokiratba foglalt, amelyek jogellenesek, a Hpt. 213. § (1) bekezdés a)-e) pontjait sértette meg. Állították, az okirat valótlanul rögzíti, hogy felkérték volna az alperest az egyoldalú kötelezettségvállaló, tartozáselismerő nyilatkozat közjegyzői okiratba foglalására. Hozzá tették, az okirat nem minősül a Pp. 195. § (1) bekezdése szerinti közokiratnak, így joghatás kiváltására sem alkalmas. Sérelmezték, hogy az okirat alapján bírósági eljárás nélkül, csupán közjegyzői végrehajtási záradék alapján indulhat velük szemben végrehajtás.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, a közjegyző munkadíja nem képezheti a felperesek vagyoni kárát, mivel arra jogszabály alapján jogosult. Hozzá tette, – nem vitásan – a felperesek felkérésére készítette el a sérelmezett tartozáselismerő nyilatkozatot, így a díjfizetési kötelezettség fennáll. Nemvagyoni kárigényüket viszont nem jelölték meg teljeskörűen, nem határozták meg, mely jogukat sértette a közjegyzői eljárás. Nem vitatta, hogy az ügyfelek felkérését követően a közjegyzőt közreműködési kötelezettség terheli, melyet a Ktv. 3. §-a alapján csak akkor tagadhat meg, ha annak a törvényben nevesített esetei kétséget kizáróan fennállnak. Önmagában az, hogy egy szerződés vagy annak valamely rendelkezése utóbb a bíróság által megállapítottan esetleg érvénytelennek bizonyul, nem minősül ilyen körülménynek. Az, hogy

devizahitel szerződést foglal közjegyzői okiratba, eljárását nem teszi jogellenessé. Az okirat 2010-ben készült, amikor nem láthatta előre, hogy a Kúria és a jogalkotó 2014-ben utólag az ilyen típusú szerződésekkel kapcsolatban milyen álláspontot foglal el. Kiemelte, a közjegyző okiratszerkesztő tevékenysége során nincs olyan helyzetben, hogy bizonyítási eljárást folytasson le, arra a bíróságok jogosultak az ezzel kapcsolatban előterjesztett keresetek elbírálása során.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Indokolásában a Ptk. 339. § (1) bekezdése és 349. § (1) bekezdése alapján kifejtette, közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésére akkor kerülhet sor, ha a kártérítés általános és különös feltételei adottak, azonban csak a kirívó jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés alapozhatja meg a közhatalmat gyakorló szerv felelősségének megállapítását. Rámutatott, a felperesek által sérelmezett szerződési kikötések a perbeli időszakban a fogyasztói bankhitel ügyleteknél köztudomásúan tömegesen alkalmazott rendelkezések voltak. Az Európai Bíróság eseti döntésére hivatkozva ugyanakkor hangsúlyozta, a közjegyzőkre nem vonatkozhat a kikötések hivatalból történő vizsgálatának kötelezettsége egy szerződés végrehajtási záradékkal történő ellátása során. A közjegyző feladatát a Ktv. 3. § (1) és (2) bekezdésében írtak képezik, a tisztességtelenség észlelése, vizsgálata és megállapítása bírósági hatáskörbe tartozik.

Nem állapította meg az alperes terhére a közjegyzői tv. 121. §-ában foglaltak megsértését sem. Ezzel összefüggésben kifejtette, a felperesek nem vitásan a ... Bankhoz nyújtottak be hiteligénylést, amit a bank teljesíthetőnek talált, ők a kölcsönt felvették, felhasználták, magát a kölcsönszerződést bírósági úton nem támadták. A kedvező kamatozás érdekében kötöttek svájci frank alapú kölcsönszerződést, az árfolyamváltozás mértékére az alperest tájékoztatási kötelezettség nem terhelte.

Nem találta alaposnak a felperesek Ktv. 120. §-ának megsértésével kapcsolatos érvelését sem. Lényegesnek tartotta, hogy a perbeli közokirat egyértelműen rögzítette, a felperesek kérésére foglalta közokiratba egyoldalú kötelezettségvállaló, tartozáslismerő nyilatkozatukat az alperes, ezzel törvényi kötelezettségének eleget tett. Világosan és egyértelműen rögzíti az okirat azt is, hogy meggyőződött az ügyfelek ügyleti képességeiről és jogosultságáról, valódi szándékáról és tájékoztatta őket a jogügylet lényegéről, annak jogi következményeiről. A perben nem merült fel a felperesek nyilatkozatát megkérdőjelező adat, noha ezzel ellentétes előadást tettek. Végül kifejtette, a közjegyzői díj a felperesek oldalán kárként nem jelentkezhet. Összegezve megállapította, hogy a kártérítés konjunktív feltételei a perben hiányosak, ezért az alperes kártérítési felelőssége nem áll fenn.

Az ítélet ellen a felperesek terjesztettek elő fellebbezést annak megváltoztatása és a kereset szerinti döntés meghozatala érdekében. Fenntartva az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontjukat hangsúlyozták, az alperesnek a közjegyzői okiratba foglalást azért kellett volna megtagadnia, mert a kölcsön összege egyértelműen nem volt meghatározva, a szerződés az átváltási kulcsot sem tartalmazta. Sérelmezték, hogy az alperes nem világosította fel őket a szerződéskötés idején hatályos Hpt. 213. § (1) bekezdés a)-e) pontjairól, valamint arról sem, hogy a bank hogyan kívánja elszámolni a befizetett törlesztőrészleteket. Érveltek azzal, hogy a bank elszámolása nem felelt meg az 58/2014. (XII.17.) MNB rendelet 2. § (8) bekezdésének. Álláspontjukat egyedi ügyekben hozott bírósági döntésekkel kívánták alátámasztani. Továbbra is állították, hogy az alperes a Ktv. 120. § (1) bekezdés a) pontjában és 121. §-ában foglalt kötelezettségeinek nem tett eleget, nem győződött meg a felek valódi szándékáról és olyan feltételeket foglalt közokiratba, melyekre nem lett volna jogszabályi lehetőség.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés **alaptalan.**

A felperesek keresetükben közjegyzői jogkörben okozott kár megtérítésére kérték az alperes kötelezését, melynek alapja a 2010. június 14-én kelt közokirat elkészítésekor elkövetett köteleességszegése volt.

A közjegyző nemperes eljárásban végzett tevékenysége a bírósági eljárás része, az ezzel összefüggésben keletkezett károk megtérítése iránti perekben ezért a Ptk. 349. §-ában rögzítettek alkalmazásának van helye (Legfelsőbb Bíróság (Kúria) 3/2004. számú Polgári jogegységi határozat). A Ptk. 349. §-a a munkáltatói kártérítési felelősség egy speciális esetét, az államigazgatási – illetve a bírósági és ügyészségi – jogkörben okozott károkért való felelősséget szabályozza. Ennek megfelelően többletfeltételeket is megállapít a kártérítési felelősség általános szabályaihoz képest. Ezek figyelembevételével a feltételek az alábbiak: államigazgatási tevékenységi körbe eső jogellenes magatartás, kár bekövetkezése, a kettő közötti okozati összefüggés, vétkesség, továbbá hogy a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetve a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőséget a károsult igénybe vette. Kártérítési felelősséget ugyanakkor aktív és passzív magatartás, vagyis mulasztás is megalapozhat. A közigazgatási jogkörben – akár mulasztással – elkövetett jogszabálysértés azonban csak akkor minősül felróható károkozó magatartásnak és alapoz meg kártérítési felelősséget, ha a jogszabálysértés kirívóan súlyos (hasonlóan: eBDT2004. 1028., BH2009. 325.), mérlegelési jogkörben hozott határozat esetén pedig ha a mérlegelés kirívóan okszerűtlen.

A felperesek kártérítési igényének érvényesítéséhez tehát a Ptk. 349. §-ának (1) és 339. §-ának (1) bekezdése szerinti feltételeket kellett bizonyítaniuk.

A felperesek által sérelmezett okirat szerint az alperes kérésükre foglalta közjegyzői okiratba egyoldalú kötelezettségvállalásukat, tartozáselismerő nyilatkozatukat. Az okirat egyértelműen rögzíti azt is, hogy elkészítésére a felperesek által ... Banktól felvett kölcsön miatt került sor, a bank ezzel a feltétellel engedélyezett számukra kedvezőbb mértékű törlesztőrészleteket.

A felperesek állított kára valójában a kölcsönszerződéhez kapcsolódik, vagyis tartalmában a pénzügyi intézménnyel fennálló jogviszonyukhoz, az alperes tevékenységével, az általa elkészített közjegyzői okirattal összefüggésbe nem hozható. A keresetben és fellebbezésben felhozott érvek tényszerűen a kölcsönszerződés egyes pontjainak tisztességtelenségével kapcsolatosak, melyek jogkövetkezménye a szerződés részbeni vagy teljes érvénytelensége lehet, az ilyen igény azonban nem az alperessel, hanem a szerződéses partnerrel szemben érvényesíthető.

Annak megítéléséhez azonban, hogy az alperes megtartotta-e a rá vonatkozó jogszabályokat, ezek megsértésével okozott-e kárt a felperesnek, vizsgálni kellett eljárási kötelezettségeit. A közjegyzőkről szóló 1991. évi LXI. tv. (közjegyzői tv.) 120. § (1) bekezdése sorolja fel a közjegyzői okirat elkészítése kapcsán a közjegyző kötelezettségeit. A közjegyző az állam felségjogából levezethető feladatokat lát el. Működése a hatáskörét meghatározó jogszabályok keretei között mozog, formájában és tartalmában jogi kötelezettségekkel alátámasztva. Ebből adódóan tehát a közjegyzőnek személyesen kell meggyőződnie a fél üzleti képességéről lehetősége határain belül. Ügyelnie kell arra is, hogy a felek között a félreértéseket kiküszöbölje és így a tapasztalatlan, jogban járatlan ügyfél ne szenvedjen hátrányt. Ezt a fél szándékának gondos tisztázásával lehet elérni. Ezen túlmenően tájékoztatási kötelezettség terheli a jogügyletben félként szereplő valamennyi személlyel szemben. A világos és egyértelmű írásbafoglalási kötelezettség pedig azt jelenti, hogy az okirat szövege nem adhat okot kétségre, nem szorulhat értelmezésre, vagyis nem elegendő a fél nyilatkozatának pontos rögzítése, hanem annak alkalmasnak kell lennie a kívánt joghatás elérésére. A közjegyző a felek akaratáról az erre vonatkozó személyes és konkrét kérdésre adott válasz alapján

győződik meg. Fel kell tüntetni a közjegyzői okiratban, hogy e kérdés után a felek az okiratot mint akaratukkal mindenben megegyezőt jóváhagyták.

A közjegyzői tv. 120. §-a mindezzel abszolút kötelezettséget ró a közjegyzőkre, ami nem függ a fél foglalkozásától, jogi vagy egyéb jellegű tájékozottságától, a fél számára a teljes körű tájékoztatást az adott esetben releváns tényekhez igazítottan szükséges megadni. Emellett lényeges, a Ktv. 3. § (2) bekezdése szerint ha eljárása során aggályos körülményt észlel, de a közreműködés megtagadására nincs ok, köteles e körülményre a fél figyelmét felhívni és ezt az iratban feltüntetni. Ha a fél ez ellen tiltakozik, a közreműködését megtagadja. A törvény 121. §-a a közjegyzői okirat elkészítésénél aggályos körülménynek tekinti különösen, ha a fél a közjegyzői okiratba olyan rendelkezés felvételét kéri, amely jogvita keletkezéséhez vezethet, vagy amelynek nincs joghatása. Mindig a közjegyző eljárására okot adó ügy az, amely meghatározza most részletezett kötelezettségeinek körét, konkrét tartalmát, de értelemszerűen nem kívánható meg a közjegyzőtől, hogy átvegye a bíróság szerepét és az alkalmazott szerződési kikötések esetleges tisztességtelenségét vizsgálja. Különösen igaz ez az okirat létrejöttének időpontjában, amikor még a devizahiteles perekkel kapcsolatos bírói gyakorlat sem volt egységes.

A perbeli okirat részletesen tartalmazza a közjegyzői okirat írásbafoglalásának célját, előzményét, a szerződés tárgyát, a felperesek részére folyósított kölcsön kondícióit, ezen belül a teljes hiteldíjmutató mértékét, a hiteldíj módozatait, valamint részletesen kifejti a teljes hiteldíjmutató számításánál figyelembe vett költségeket. Ezen túl kimerítően rögzíti a kölcsön folyósításának módját, a kölcsön törlesztését, a részleges és teljes előtörlesztésre vonatkozó szabályokat, a kölcsön biztosítékait, a szerződés felmondásának eseteit, de kifejezett rendelkezést tartalmaz a kockázatfeltáró nyilatkozatról is. Ez egyértelműen tükrözi, hogy a felperesek a szerződéssel kapcsolatos tájékoztatást a szükséges és elégséges mértékben a banktól megkapták, tisztában voltak az ügylet esetleges kockázataival, így különösen azzal, hogy az adott deviza/forint árfolyam alakulása a kölcsön forintban történő visszafizetésének terheit növelheti, illetőleg csökkentheti. Ezek ismeretében jelentették ki, hogy az esetleges árfolyamingadozást is figyelembe véve képesek a fizetési kötelezettségeik maradéktalan és pontos teljesítésére. Mindezekről az alperesnek további hitelezési szakmai szempontú tájékoztatást adnia nem kellett és szükséges közgazdasági szakismeret hiányában nem is lehetett. Kötelezettsége csak a jogi szempontú tájékoztatásra terjedhetett ki. A kölcsönszerződés felperesek által sérelmezett kikötéseinek vizsgálata a tisztességtelenség körében tehát nem a közjegyző feladata, e téren tájékoztatási kötelezettség sem terheli. Az alperes nem banki szakember, közgazdasági előrejelzést az árfolyam esetleges alakulásáról, annak mértékéről szakmai hozzáértés hiányában nem adhat, ez a joggyakorlat szerint még a szerződést kötő pénzügyintézetől sem követelhető meg mindenre kiterjedően, a változásokat hosszabb időszakra előrejelítve. Ezt az álláspontot támasztja alá a Kúria 6/2013. Polgári jogegységi határozata is, melynek értelmében a deviza alapú kölcsönszerződések devizában való nyilvántartása és elszámolása önmagában nem érinti a szerződések érvényességét, és kizárólag emiatt nem minősül tisztességtelenségnek sem, vagyis nyilvánvaló aggályosságot etekintetben a közjegyzőnek sem kellett észlelnie. Az alperes a közjegyzői okiratban egyértelműen feltüntette azt is, hogy mikor van lehetőség a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. tv. 23/C. §-a szerint az okirat végrehajtási záradékkal való ellátására, továbbá hogy meggyőződött a felperesek ügyleti képességéről és jogosultságáról, valódi szándékáról és tájékoztatta őket a jogügylet lényegéről, annak jogi következményeiről.

A közokirat mellett a valódiság vélelme szól, amely azonban megdönthető. A Pp. 195. § (6) bekezdése szerint a közokirattal szemben annyiban van helye ellenbizonyításnak, amennyiben azt a törvény nem zárja ki vagy nem korlátozza. Az ellenbizonyítás irányulhat a közokiratban foglalt tanúsítással ellenkező tény fennállására, de irányulhat arra is, hogy a közokiratot kiállító személy rosszul, tévesen vett fel (foglalt közokiratba) valamilyen adatot. Az ellenbizonyítás során az is bizonyítható, hogy a közokiratban foglalt határozat, intézkedés, nyilatkozat nem történt meg, vagy

nem úgy, nem akkor és nem ott, ahogy ezt a közokirat feltünteti. Önmagában az, hogy a felperes csak állítja, hogy az alperes által a közjegyzői okiratba foglalt tények nem valósak, nem alkalmas az általuk is aláírt, saját nyilatkozataikat is rögzítő közokirat tartalmának megdöntésére.

Mivel a felperesek sem az alperes jogellenes magatartását vagy mulasztását, sem ezzel összefüggő kár, immateriális hátrány bekövetkeztét nem bizonyították, nincs helye az igényelt megtérítésnek.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – az elsőfokú eljárási illeték mértékének kivételével - helybenhagyta. A pertárgyérték szempontjából a felperesek kártérítési igénye volt irányadó (1990. évi XCIII. tv. 40. § (1) bekezdés a) pontja, Pp. 24. § (1) bekezdés), ezért az ítéletábra ennek alapján módosította az illeték mértékét.

A felperesek eredménytelen fellebbezésük következtében a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint kötelesek egyetemlegesen megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képviseletével összefüggő költségét, melynek mértékét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel határozott meg az ítéletábra. A felperesekkel egyetértve nem tartotta alaposnak az alperesi igényt a jogi képviselő szállásköltségét illetően, mivel a megtett út hossza (Budapest – Szeged) és a közlekedési idő sem indokolta az egy nappal korábbi érkezést, a szállodai elhelyezést.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetékről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 15. § (1) bekezdése szerint rendelkezett.

Szeged, 2017. március 10.

Dr. Kiss Gabriella s.k.. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró